

18 березня, у день пам'яті віднайдення мощей святителя-хірурга Луки Войно-Ясенецького (1996 р.), митрополит Миколаївський і Очаківський Питьирим звершив Божественну літургію та вселенську панахиду в кафедральному соборі Різдва Пресвятої Богородиці.

Смерть і поховання не припиняють відносин християнської любові, які пов'язували живих з померлими під час земного життя. Продовження цього зв'язку виражається і здійснюється в молитовному поминанні померлих (загиблих).

Підставою і посвідченням у необхідності і реальності молитовного зв'язку живих з померлими є слова Господа Ісуса Христа, що Бог не є Бог мертвих, але живих; у Нього всі живі (Лк. 20, 28). Померлі не перестають жити після смерті тіла і мати спілкування з живими в Бозі.

З особливою ясністю про поминання покійних згадують Постанови апостольські. Тут ми знаходимо як молитви за покійних при здійсненні Євхаристії, так і вказівки на дні для поминання покійних, а саме: третій, дев'ятий, сороковий і річний у тому ж значенні, яке надає їм Церква сьогодні.

{phocagallery
view=category|categoryid=1844|limitstart=1|detail=5|displayname=0|displaydetail=0|displaydownload=0|imagesadow=shadow1|displaybuttons=0|overlib=0|highslidedescription=1|overlib=1}

Фото: Діонісій Корєлов

Звичай поминати покійних зустрічається вже в церкві старозавітній (Чис. 20, 29; Втор. 34, 9; 1 Цар. 31, 13; 2 Мак. 7, 38-46; 12, 45).

У стародавніх літургіях (Якова і Марка), що дійшли до нас, зустрічаються молитви за покійних.

Отці і вчителі Церкви (Тертуліан, свв. Кирил Єрусалимський, Іоанн Златоуст, Єфрем

Сирин, Афанасій Великий, Григорій Богослов, Августин, Іоанн Дамаскін та ін), розкривая значення поминання покійних і вказуючи, що воно полягає в молитвах, звершенні безкровної Жертви та милостині, часто свідчать, що поминання покійних є апостольське встановлення і що воно дотримується у всій Церкві.

[Читати далі...](#)